

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce JUDr. L. P.,

proti
žalovanému

Česká advokátní komora
se sídlem Národní třída 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, sp. zn. K 3/2012,

takto:

- I. Žaloba se o d m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. H. P. se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Tato částka jí bude vrácena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí kárného senátu žalovaného ze dne 6. 12. 2013, sp. zn. K/2012, jímž mu bylo uloženo kárné opatření, a to pokuta ve výši 150.000,-Kč dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/96 Sb., o advokacii ve znění rozhodném.
2. Soud z výpisu z Centrální evidence obyvatel ze dne 5. 3. 2018 zjistil, že žalobce před skončením řízení dne ... zemřel.
3. Dědické řízení po žalobci bylo skončeno usnesením Okresního soudu v Náchodě ze dne 22. 2. 2018, č.j. 17 D 904/2017-88, kde pod bodem II. výroku byla schválena dohoda dědiců o rozdělení pozůstalosti po zemřelém žalobci tak, že pozůstalá manželka nabyla pohledávku vůči sobě samé z titulu vypořádání společného jmění manželů a osobní věci zůstavitele a pozůstalé děti žalobce nenabýly z pozůstalosti ničeho.
4. Podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
5. Pro závěr o možnosti pokračovat v řízení s procesním nástupcem je rozhodující posouzení povahy věci. V projednávaném případě byla žaloba podána proti rozhodnutí vydanému v řízení o uložení sankce za správní delikt podle zákona o advokacii.

6. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č.j. 7 As 168/2012 – 32, kde se k možnosti pokračování soudního řízení v případě úmrtí žalobce, jenž žalobou napadl správní rozhodnutí, jímž mu byla uložena správní sankce vyjádřil následovně: „Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestání soudního (viz např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada, že výkon trestu zaniká v případě smrti odsouzeného, popř. jeho prohlášení za mrtvého. Trestní sankce, jako např. peněžitý trest, nemůže přejít na jinou osobu, tj. na dědice. Důvodem je mimo jiné skutečnost, že každá trestní sankce má ryze osobní charakter a je neodmyslitelně spojena s osobou odsouzeného. S ohledem na výrazně represivní charakter sankce ukládané podle zákona č. 282/1991 Sb. (až 1 mil. Kč) je zcela na místě uplatnit i zde shodné pravidlo. Ani po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt tato finanční částka neztrácí svou povahu veřejnoprávní sankce represivního charakteru. Bylo by přílišným zjednodušením, pokud by na ni bylo nahlíženo pouze jako na pohledávku státu za fyzickou osobou, u níž by přicházel v úvahu přechod na dědice jako je tomu např. podle ust. § 239 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Je nutno vzít v úvahu, že represivní, ale i výchovný a preventivní, charakter sankce je naplňován nikoliv vydáním pravomocného rozhodnutí, nýbrž i jeho výkonem. Proto má taková sankce osobní charakter a je neoddělitelně spojena s osobou delikventa. Zákon mu neumožňuje s touto sankcí jakkoliv nakládat *inter vivos* či *mortis causa*. Výkon takové sankce uložené fyzické osobě tedy nemůže v důsledku její smrti přejít na jinou fyzickou osobu - dědice. Nejedná se tedy o pohledávku, kterou by bylo možno zahrnout do pasiv dědictví. Nejvyššímu správnímu soudu však v projednávané věci nepřisluší přezkoumávat postup příslušného celního úřadu či notáře v řízení o dědictví.

Uvedené závěry plně korespondují s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten konkrétně v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Ads 42/2008 - 75, publ. pod č. 1592/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, uvedl: „Jestliže ten, kdo podal u krajského soudu žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o vině za spáchání správního deliktu a o uložení správní sankce, v průběhu tohoto řízení zemřel, nemůže krajský soud v řízení pokračovat s procesním nástupcem (§ 107 odst. 1, zákona č. 282/1991 Sb. neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od citované judikatury odchýlit.“

7. Jelikož v dané věci žalobce žalobou taktéž napadl rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla uložena sankce formou pokuty, pak v důsledku jeho smrti není splněna jedna z podmínek řízení, jelikož s ohledem na charakter napadeného správního rozhodnutí se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení. Soud proto výrokem I. tohoto usnesení řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť žalobce v důsledku smrti ztratil způsobilost být účastníkem řízení a tato skutečnost brání pokračování v řízení, jelikož v daném případě nepřipadá v úvahu procesní nástupnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č.j.7 As 168/2012 – 32).
8. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. tohoto usnesení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
9. Výrok o vrácení soudního poplatku pod bodem III. tohoto usnesení je odůvodněn § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobcem uhrazený soudní poplatek činil částku 3.000,- Kč. Nárok na vrácení soudního poplatku je majetkovým nárokem, přičemž soudu je z výše

uvedeného dědického rozhodnutí známo, že zůstavitelem zanechaný majetek nabyla toliko pozůstalá manželka, proto soud rozhodl o vrácení části soudního poplatku pozůstalé manželce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. březen 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu